

af den *historiska* litteraturen. Däremot falla vissa vetenskaper, t. ex. högre matematik, medicin m. fl., utom nationallitteraturen; de kunna svårligen blifva element af den allmänna bildningen, ej heller kunna de framställas så, att språkets behandling för dem är af väsentlig betydelse. Dock gifves här ingen bestämd gräns, då nationallitteraturen alltmer sträfvar efter att tillägna sig delar af facklitteraturen.

Den poetiska litteraturen utgör alster af **skaldekonsten**, som är en af de sköna konsterna. Denna konst — äfven kallad **poesien** — skapar med språket såsom framställningsmedel för läsarens eller åhörarens *fantasi* en förklarad bild af den inre eller yttre verkligheten.

Poesien kan använda såväl *vers* (bunden stil) som *prosa* (obunden stil).

Versen kan vara antingen orimmad (enbart metrisk såsom den antika) eller rimmad.

De öfriga sköna konsterna äro: *de bildande konsterna* (arkitektur, skulptur och måleri), hvilka vända sig till människans sinnliga åskådning och verka för ögat genom ett yttre materials *form* och *färg*, samt *musiken*, hvilken vänder sig till människans känslolif och verkar för örat genom *tonen*.

I afseende på framställningssättet delas skaldekonstens alster i tre slag: *lyriska*, *episka* och *dramatiska*, allteftersom författaren företrädesvis ger uttryck åt sin känslöstämning eller berättar en händelse såsom förfluten eller skildrar en handling såsom närvarande genom att låta olika personer uppträda såsom handlande och talande.

Dock äro dessa diktarter icke strängt åtskilda från hvarandra; öfvergångsformer finnas, och dessutom kan t. ex. en lyrisk dikt vara inlagd i en episk eller en dramatisk; i ett drama kan förekomma en episk berättelse; i en lyrisk eller episk dikt kunna direkta dramatiska samtal vara inväfda o. s. v.